

עזרא פאונד

ההטפה המתמדת אל ההמון

שוב ושוב השקר הישן. על שקר אין טעם לדבר אל הנבערים, משום שאין להם קני מידה. יש רואים עוול בהולכת הנבערים שולל, אבל זהו עניינו של הדמגוג לבצר את עמדתו ולהראות כי הדמגוג הוא יצירתו הנאצלה ביותר של אלוהים. על כן אנחנו קוראים שוב, בפעם האלף-מאה-ואחת-עשרה, ששירה נוצרה כדי לבדר. כדלקמן: "ראשית השירה האנגלית... נוצרה בידי לוחמים נודדים גסים כדי לבדר את אנשי המלחמה או את הגברים הסמוכים אל שולחנות הנזירים". או שאמירות כגון אלו נוסחו כדי להתקרצף בכריות אחרות, ישובות לשולחנות שמנים ומעוקרים, או שנוסחו מתוך בורות, כלומר שרלטנות המוכרת את עצמה כקדושה וכידע טהור.

'הראשית כבידור' – כלום קרא מחבר המשפט הזה את "יורד הים" באנגלור-סקסונית? היאמר לנו למען מי, השורות הללו, מאת אבותינו, אשר רק הן, ראויות להשוואה עם הומרוס – למען בידורם של מי נוצרו? הן לא נוצרו לבדר אף אחד, ולו רק משום שאדם שמאמין בשתיקה מצא כאן את עצמו בלתי מסוגל להימנע מדיבור. והשיר ההוא, המחוספס עוד יותר, "הנודד", אף הוא כזה, דיבור של אדם שבור: "כִּי הַמְשֵׁתוֹקֵק אֶל קִצּוֹ יַעֲטֵף מִהָרַךְ בְּתוֹךְ חֲזָהוֹ אֶת לְבוֹ הַמְטָנֵף מִדָּם", התנצלות על כי דיבר כלל, והדיבור נמחל משום שמפקדו וכל יורדי הים והרעים כבר מתו; כמה מהם טרפו הזאבים, כמה מהם קרעו מן הסלעים ציפורי ים, שאותן באו הם לבזוז.

שירים כאלו לא נעשו לשיחות של אחרי-הארוחה, גם לא הספר האחד-עשר של האודיסיאה. ובכל זאת מחניף לאספסוף כאשר מספרים לו על חשיבותו הגדולה כל-כך, עד כי נחמת האדם הבודד והאצילה שבאמנויות נוצרו כדי לגרום לו הנאה.

מאנגלית יצחק לאור